

Hồi 30

Khiếu Hóa Đại Trận

Lại nói Thiết Dực phi bằng Ba Thiên Hách từ trên kích xuống cũng không phá giải được thế trận, lại bị vô số trúc trượng điểm tới, thất kinh mượn đà tung ngược lên cao hai trượng để tránh né.

Uyển Nhi nhìn thấy Thiết Dực phi bằng di chuyển ở trên không coi bộ dễ dàng hơn những người đứng dưới đất, lập tức quát lên một tiếng, thân hình tung lên cao ba trượng, chờ khi hết đà điểm chân vào đầu một trúc trượng đang công tới, thân hình lại tung lên cao.

Uyển Nhi vốn đã mỹ miều, thân hình yếu điệu, thân pháp Nhiếp Không hoán ảnh lại nhẹ nhàng. Chỉ thấy thân hình nàng như hồ điệp xuyên hoa chập chờn trên đầu Khiếu Hóa đại trận trông chẳng khác tiên nữ đang nhảy múa.

Đoạn Phương công tử ngồi trên cao lược trận, bất giác kêu lên:

- Hảo thân pháp ! Đẹp quá !

Nhưng gã không lên tiếng còn khá, lên tiếng làm Uyển Nhi sợ nhớ lại nàng vô duyên vô cớ bị vây khốn trong trận, trong khi đó gã lại an nhàn ngồi bên ngoài. Uyển Nhi nổi giận quát lớn một tiếng, mượn lực xông thẳng về phía Đoạn Phương công tử.

Khoảng cách có mười mấy trượng, nàng điểm chân hai lần đã thoát ra khỏi trận xông thẳng lên tầng đá lớn chỗ Đoạn Phương công tử đang ngồi. Đoạn Phương công tử không ngừng vỗ tay khen ngợi, đứng dậy tươi cười chừng như có ý chờ đón nàng.

Nhưng thân hình Uyển Nhi chưa tới thì chỉ phong đã xé gió nhằm "Tam dương" huyết của Đoạn Phương kích tới.

Đoạn Phương công tử thất kinh không dám chống đỡ, vội tung người ra ngoài tránh né đồng thời kêu lớn:

- Cô nương ? Tại sao lại tấn công tại hạ ?

Uyển Nhi hừ lạnh:

- Đừng già hàm nữa ! Tại sao ngươi lại lệnh cho chúng bao vây cả ta ?

Đoạn Phương cười khổ:

- Nếu cô nương không đứng chung với bọn họ, thì đâu gặp phải rắc rối này !

Uyển Nhi hừ lạnh đáp lại:

- Nếu người không đứng ở đây thì ta cũng đã không đánh người !

Đoạn Phương công tử vẫn dịu giọng:

- Vậy cô nương muốn tại hạ phải đi đâu ?

Uyển Nhi trợn mắt:

- Không cần biết người đi đâu, có điều nếu bọn ăn mày kia mà động tới một sợi tóc của Bạch ca ca thì bản cô nương bắt người phải thương mạng đó !

Đoạn Phương nghe mặt nóng ran, lời nói của Uyển Nhi làm lửa ghen trong lòng gã nổi dậy. Một luồng sát khí chạy qua trong mắt, gã cười lạnh nói:

- Mạng của Đoạn Phương này đâu rẻ đến nỗi không bằng một sợi tóc của người ta ?

- Hừ ! Người tưởng ta không giết nổi người.

Đoạn Phương chưa kịp đáp lời đã nghe một tiếng rú thảm vang lên, lại có một cao thủ của Kim phủ mất mạng thì thể bị hất ra ngoài trận, toàn thân sưng phù bê bết vết máu trông rất thê thảm.

Bỗng trong trận lóe lên một đạo bích quang, tiếp theo là mấy tiếng Ầ Keng ! Keng i Keng !" giòn tan cùng với tiếng hú dài như long ngâm. Trúc trận kín mít là vậy thoáng cái đã hở ra một khoảng trống phương viên hơn trượng. Giữa khoảng trống đó, Triển Bạch đang giơ cao Vô Tình Bích kiếm oai phong như thiên thần.

Thì ra bị trúc trượng dồn vào đường cùng, Triển Bạch nổi giận rút Vô Tình Bích kiếm để giải vây.

Trúc trượng của bang chúng Cùng Gia bang gọi là Đả cầu bổng.

Bang chúng nhập bang ba năm mới được truyền cho Đả Cầu bổng pháp, nhưng chỉ được dùng gậy gỗ thường. Lại được ba năm nữa mới cho sử dụng Hoàng trúc, còn gọi là Khổ trúc. Được ba năm nữa dùng Lục trúc, đệ tử nhập môn từ mười hai năm trở lên mới được Thanh trúc Khiếu hóa đại trận ngày hôm nay tập trung hơn trăm bang chúng, thấy đều cầm thanh trúc. Đây là những đệ tử đã kinh qua mười năm luyện công trở lên, thanh trúc cũng là một loại trúc lấy từ Tây Vực về, chất cứng rắn không thua kém sắt thép. Cộng thêm võ công, công lực của chúng cũng không kém. Vậy mà Triển Bạch vừa rút kiếm, đã có năm sáu trúc trượng bị chặt đứt ngang khiến bọn Khiếu hóa tử kinh hãi thất thần quên cả di động thế trận. Bởi đối với bang chúng Cùng Gia bang, gậy trúc còn quý hơn cả mạng sống..

Đoạn Phương công tử thất sắc quát lớn:

- Bang chúng nghe đây ! Pháp trượng bị hủy là mối nhục của bản bang, dù chết đi cũng không đủ tạ tội với tổ sư !

Câu nói của Đoạn Phương công tử có tác dụng kích thích tinh thần của bang chúng. Chỉ nghe chúng đồng loạt hô to một tiếng, giờ thì không cần tiết tấu gì cả, trúc trượng như điên cuồng nhằm vào Triển Bạch.

Nhưng Triển Bạch kiếm cầm nơi tay khác nào hổ thêm cánh, một kiếm đã chiếm lấy tiên cơ, vì không muốn tạo sát nghiệp nên đã không thừa cơ truy sát, giờ lại thấy bọn khiêu hóa tử lại điên cuồng xông tới, lập tức vận dụng pho kiếm vừa mới học được Phong Lô bát kiếm một chiêu "Nộ lô cuồng phong", kiếm khí tỏa ra như có kèm theo sấm sét âm âm.

Keng ! Keng !

Các đoạn trúc trượng văng tung. tóe. Máu chảy dầu rơi. Thảm trạng bắt đầu.

Bọn khiêu hóa tử kêu lên kinh hãi lùi lại.

Triển Bạch lạnh lùng quát:

- Nếu các người còn không chịu lui ra thì thanh kiếm trong tay tại hạ sẽ không nhân nhượng nữa

Một lão khất cái tuổi trạc lục tuần râu tóc bạc phơ bước tới nói:

- Cùng Gia bang đa tạ công tử khai ân ! Chẳng hay công tử có thể báo danh tánh để tề bang còn biết đường báo đáp !

- Tại hạ Triển Bạch vốn bị buộc phải ra tay chứ không hề có ý đối địch với quý bang. Nhưng nếu quý bang ghi nhớ món nợ này, thì Triển Bạch cũng vui lòng thù tiếp !

- Triển thiếu hiệp khảng khái, lão khiêu hóa bội phục !

Đoạn Phương công tử trên cao nghiêng răng quát:

- Cung lão cái ! Bất tất phải nhiều lời, giữ vững thế trận !

Thì ra trong lúc lão khiêu cái họ Cung đang nói chuyện với Triển Bạch, không có người chủ trì, trận thế mất đi tính linh hoạt, bị người của Kim phủ giải phá gần hết. Lão khất cái nghe nói vội vàng bỏ Triển Bạch quay lại chỉ huy củng cố thế trận.

Lời của Đoạn Phương công tử cảnh tỉnh bọn khiêu hóa tử nhưng đồng thời cũng làm thức tỉnh Ba Thiên Hách. Cầm tặc tìm cầm vương, Ba Thiên Hách tự mắng thầm tại sao điều đơn giản như vậy mà từ nãy đến giờ mình không nghĩ ra. Thế là lão vươn cánh như con ưng bắt gà, xông về phía Đoạn Phương công tử.

Đoạn Phương công tử thấy đối phương đột ngột kích tới thất kinh đẩy ngược lên một chưởng. Song chưởng chạm nhau. Ba Thiên Hách ở trên cao lợi thế hơn đẩy Đoạn Phương thoái lui ba bước lớn, đồng thời lão vẫn tiếp tục từ trên cao kích xuống.

Ánh chưởng như núi tạo áp lực phương viên hơn trượng, tuy chỉ nhằm vào một mình Đoạn Phương công tử nhưng lại tấn công luôn cả Uyển Nhi.

Uyển Nhi nổi giận, thấy ngày hôm na liên tục bị tấn công vô cớ liên quát lớn:

- Người tìm chết !

Hữu thủ bắn ra một chỉ nhắm ngay "Tâm dư" huyết của Ba Thiên Hách.

Trong khi Đoạn Phương công tử hết đường xoay trở thì lại được Uyển Nhi vô tình giải vây. Phần Ba Thiên Hách thấy chỉ phong lợi hại không dám xem thường, vội vàng đảo đôi thiên dực tránh chiêu. Nhưng dù vậy bộ thiết y của y cũng bị chỉ phong xoi thủng một lỗ.

Nên biết bộ thiết y của Ba Thiên Hách ngoài công dụng để bay lượn trên không, còn có tác dụng như một thứ binh khí và cả áo giáp. Vốn không sợ cả đao kiếm, vậy mà lại bị chỉ phong phá thủng. Đôi mắt hình giác của Ba Thiên Hách chứa đầy sát quang, nghiến răng kèn kẹt quát:

- Tiện tì dám cả gan phá hư thân y của ta. Nhị gia phải khiến người chết không có đất chôn !

Dứt lời lão vận công các khớp xương trong người chuyển động nghe lách cách, sắc diện âm trầm sấn tới trước mặt Uyển Nhi.

Đoạn Phương công tử được Uyển Nhi cứu mạng giờ thấy đối phương làm hùm làm hổ với nàng, lập tức thi triển tuyệt học gia truyền Hỗn Nguyên chỉ điểm tới Ba Thiên Hách đã vận công định lấy mạng Uyển Nhi rửa cái hận phá hủy thân y, xảy nghe gió động sau lưng, quát lớn một tiếng, đờn chưởng đánh ngược về phía sau một chiêu "Đảo đả thiên chung"

Bùng ! Một tiếng chấn động không gian, liền đó là hai tiếng rú thảm.

Đoạn Phương công tử bị chưởng lực hùng hậu của đối phương chấn văng xuống thạch bàn, ngã lăn xuống đất. Thiết Dực phi bằng thì bị Hỗn Nguyên chỉ xuyên thủng chưởng tâm, tả chưởng lập tức sưng vù và đau thấu tâm can.

Ba Thiên Hách tung hoành giang hồ mấy mươi năm, có thể nói chưa từng bị bại, ngày hôm nay liên tiếp bị bại dưới tay mấy hậu sinh, đầu tiên là bị chưởng Triển Bạch đẩy lui, tiếp nữa là bị chỉ phong của Uyển Nhi thủng áo, giờ lại bị chỉ của Đoạn Phương đả thương. Tính tình vốn hung bạo của lão làm sao chịu nổi bao nhiêu nỗi nhục chồng chất đó ? Sắc mặt lão tràn ngập sát khí, tung người nhảy xuống thạch bàn.

Đoạn Phương công tử bị chưởng lực của Ba Thiên Hách chấn động bị nội thương khá nặng, nhưng vẫn gượng đứng lên được. Giờ lại thấy Ba Thiên Hách xông tới chẳng nói chẳng rằng giơ chưởng tấn công thì thất kinh hồn vía, vội tung người tránh né.

Ba Thiên Hách hận Đoạn Phương công tử làm lão đau đớn nên một chưởng vừa đánh vào khoảng không, lập tức một chiêu "Lực tảo ngũ nhạc" nhắm ngang hông Đoạn Phương quét tới.

Lúc này Đoạn Phương công tử bị một chưởng chấn thương văng xuống đất đã làm kinh động đến bang chúng, thấy gã bị truy bức nhiều người đã bỏ thế trận chạy lại giải cứu. Chưởng thứ hai của Ba Thiên Hách đã bị mấy chục trức trượng chặn lại.

Ba Thiên Hách càng nóng giận hơn, lão giở hết bình sinh tuyệt học ra vùng chưởng như giông như gió khiến bang chúng Cùng Gia bang có mấy tên đi đầu lại trúng chưởng mạng vong. Nhưng Cùng Gia bang đông người, lớp này ngã lập tức có lớp khác tràn lên.

Cùng Gia bang chia lực lượng ra để giải cứu cho Đoạn Phương công tử nên thế trận nhất thời bị rối loạn lại thêm chưởng lực của Công Tôn Sở và Trường Lâm công tử quá hùng hậu, hạ thủ chẳng lưu tình nên số người của Cùng Gia bang bị tử thương không ít.

Đang lúc song phương đang say máu xông vào sát phạt nhau, xảy nghe một tiếng quát như sấm động:

- Dừng tay !

Tiếp đó là mười mấy bóng người nối gót nhau đáp xuống hiện trường, người nào người nấy thân pháp nhẹ nhàng thần quang ngời ngời, chứng tỏ võ công bất phàm.

Đi đầu là một nho sinh áo quần lấm lem, chân đi đôi giày cỏ rách bươm, tay cầm một quyển sách cũ nát.

Hàn sinh tuy ăn mặc bần hàn, nhưng tướng mạo đoan trang, mặt vuông miệng rộng, mắt phượng mày tằm, nghi biểu đường đường.

Triển Bạch nhận ra đó là An Lạc công tử. Ngay sau lưng An Lạc công tử là Ma vân thủ Hướng Xung Thiên, cùng hơn chục người nữa.

An Lạc công tử liếc mắt nhìn quanh một lượt, xong dừng lại nơi thanh Vô Tình Bích kiếm trên tay Triển Bạch, tươi cười nói:

- Cung hỉ Triển huynh đã tìm lại được bào kiếm !

- Nhờ phúc của công tử ?

Triển Bạch lúc sơ ngộ thấy An Lạc công tử tâm dạ khảng khái, có tinh thần võ hiệp vốn đã có ý kết giao.

Nhưng từ khi biết được nguyên hung sát hại phụ thân chàng đã từ bỏ ý định đó, đồng thời còn có địch ý với võ lâm tứ công tử nữa, bởi vậy chàng đáp lời khá lạnh nhạt.

An Lạc công tử hơi đỏ mặt, kiếm trong tay chàng bị người cướp đi, chàng cùng mấy tay cao thủ truy đuổi cả ngày vẫn không thấy kẻ cướp kiếm là ai. Nay đối phương đã tự cướp kiếm trở lại, chàng cũng không biết nói sao hơn, đành gượng cười cho qua.

Uyển Nhi tung người xuống thạch bàn đến gần Triển Bạch mỉm cười:

- Lại thêm một công tử nữa ! Ngày hôm nay công tử ở đâu mà ra nhiều vậy không biết ?

Triển Bạch chỉ An Lạc công tử nói:

- Vị này là nhân vật sánh ngang với ca ca người, An Lạc công tử đó.

Mọi người nghe nói đồng giật mình quang sát An Lạc công tử một lúc.

An Lạc công tử ôm quyền:

- Tại hạ Vân Tranh được giang hồ bằng hữu tặng cho xú hiệu An Lạc công tử. Ngày hôm nay tại hạ tình cờ đi ngang đây, không hiểu vì việc gì mà chư vị lại sát phạt nhau như vậy ?

Tường Lâm cũng vội ôm quyền bước lên một bước:

- Ngưỡng mộ đại danh quý công tử đã lâu, hiềm một nỗi Tường Lâm này lại không có duyên hội ngộ. Nay được diện kiến ở đây, thật khiến Tường Lâm vinh hạnh vô cùng !

An Lạc công tử cùng thuộc hạ nghe Tường Lâm công tử báo danh ai nấy cũng đều tỏ vẻ kinh ngạc. An Lạc công tử trấn tĩnh rất nhanh cười lớn nói:

- Thất kính ! Thất kính ! Không ngờ lại là Tường Lâm công tử, xem ra tại hạ mạo muội xen vào việc của các vị rồi !

Thì ra An Lạc công tử vốn thích xen vào việc thị phi giang hồ, giờ nghe ra là việc của Tường Lâm công tử nên có ý muốn rút lui để cho đối phương tự giải quyết.

Đoạn Phương công tử ở bên kia nãy giờ thấy song phương cười cười nói nói bỏ mặc mình ra ngoài nên cũng tăng hắng một tiếng định kiếm cớ tự giới thiệu mình. Nào ngờ Uyển Nhi đã nhanh nhẹn lên tiếng:

- Không ngờ võ lâm Tứ công tử lại có ba người hiện diện ở đây

An Lạc nghe nói ngẩn người nhìn Đoạn Phương công tử:

- Té ra vị này là ...

Đoạn Phương được trăn tự giới thiệu luôn:

- Hàn sinh Đoạn Phương !

An Lạc công tử cùng bọn thuộc hạ kinh hãi, không ngờ vụ tranh chấp này lại xảy ra giữa hai vị võ lâm đại công tử.

Lại nghe Uyển Nhi lên tiếng:

- Đáng tiếc là ca ca của ta lại không có mặt ở đây.

Tường Lâm nghe nói cười lớn:

- Việc này có gì khó ? Võ lâm tứ công tử đứng ngang hàng trong giang hồ. Tường Lâm này từ lâu đã muốn có cuộc hội ngộ. Nay nhân cơ hội này ước hẹn tam vị công tử đến hàn xá một phen, không biết ý của chư vị thế nào ?

Đoạn Phương công tử hừ lạnh:

- Vậy việc hôm nay người giải quyết thế nào ?.

Tường Lâm công tử cũng cười lạnh nói:

- Tứ công tử tương hội, chừng đó nếu quý công tử muốn thanh toán thì Tường Lâm sẵn lòng thù tiếp !

Tường Lâm công tử quả là người cơ trí, thấy lực lượng người Kim phủ ở đây khá mỏng, dù tình hình trước mặt có phần lợi thế nhưng đó là nhờ Khiếu Hóa đại trận nhất thời rối loạn, chứ nếu đối phương sắp xếp lại thì với lực lượng của Kim phủ hiện thời chưa chắc đã có thể phá được trận mà rút lui. Bởi vậy nhân cơ hội này, mượn tiếng rút lui, cái hận cướp bảo giết người từ từ sẽ trả.

Phía Đoạn Phương công tử cũng vậy, trước mắt bang chúng tử thương cũng khá nhiều, lại thêm Triển Bạch, Uyển Nhi đều là cao thủ khó đối phó, chàng phận làm bang chủ không thể không kể đến tính mạng của bang chúng. Nghe nói vậy cũng mừng là có cơ để rút lui nhưng vẫn lạnh lùng hỏi:

- Vậy ta hẹn ngày nào tái hội ?

Tường Lâm suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Từ giờ đến cuối năm các vị đây chắc ai ai cũng bận rộn, vậy ta hẹn đến Nguyên Tiêu sang năm đi, các vị thấy thế nào ?

An Lạc công tử cười lớn nói:

- Tốt nhất giờ hẹn nên là ban đêm. Nguyên Tiêu giai tiết võ lâm, tứ công tử tụ hội ở Nam Kinh để thưởng trăng còn thịnh hội nào bằng ?

Đoạn Phương cũng tán đồng:

- Để cho cuộc hội ngộ thêm phần hào hứng, Đoạn Phương sẽ mang Tỵ Thủy ngọc bích để chư vị thưởng lãm.

Mọi người nghe nói đều thất sắc đặc biệt Tường Lâm công tử chấn động đến run bắn toàn thân. Bởi Tỵ thủy ngọc bích chính là bảo vật của Kim phủ, ba tháng trước đây bị cướp đi, gần đây phát hiện nhiều người có hành tung khả nghi ở vùng Thập Nhị động, mấy lượt cao thủ phái đi đều mất tích. Ngày hôm nay chàng soái lãnh cao thủ tới đây cũng chính là để tìm lại bảo vật này. Lúc đầu chàng đã nghi ngờ kẻ cướp bảo vật

chính là Đoạn phương, bây giờ đối phương nói như vậy tức đã chứng thực suy đoán của chàng, bất giác cười lạnh nói:

- Hay lắm ! Tường Lân cũng thù tạc nhĩa ý của quý công tử, lúc đó sẽ mang Đại La kim đơn để mọi người thưởng thức !

Lần này thì đến lượt Đoạn Phương tái mặt, bởi Đại La kim đơn lại chính là chỉ bảo của nhà chàng. Trong lúc vận chuyển từ kinh thành đi Hàng châu thì bị đánh cướp. Lần này chàng soái lãnh Cùng Gia bang đệ tử để đi tìm báu vật này. Giờ mới biết ra kẻ chặn đường cướp bảo chính là người của Kim phủ.

An Lạc công tử cười lớn vỗ vỗ quyển sách rách nát trong tay, nói:

- Nhị vị công tử hào khí hơn người không tiếc mang võ lâm chí bảo cho mọi người thưởng thức. Vân Tranh cũng không thể không mang "võ học phân kinh" ra góp vui cho ngày hội !

Mọi người nghe nói đồng "ồ" lên một tiếng kinh hãi. Riêng Triển Bạch từ khi nghe nhắc đến Tỳ thủy ngọc bích, máu nóng đã dồn hết lên đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Quả đúng là chúng rồi ! Nếu không vì các món bảo vật đó thì ta đâu đến nỗi phiêu bạt cơ khổ như bây giờ.

- o O o -